

ло и във времето на конституцията. Франклинъ не можеше да вземе замѣтно дѣятелно участие въ съставянiето ѝ, защото не ся отличавалъ съ проникателността на Вашингтона, Хамилтона, Джеферсона и подобнитѣ на тѣхъ хора. Може да ся каже, че додушната му язвителность повече бъркала отъ колкото да потне при съставянiето на проектътъ. Туй напиримѣрь, той рѣшително не билъ въ състоянiе да разбере всичката пагуба на палатна камара, и двѣтѣ камари сравнявалъ съ два коня, упрѣгнати въ една талига — единътъ отпрѣдъ, а другийтъ отзадъ. Туй сравнiе ако и да е остроумно, но все пакъ не правяло честь на политическата проникателность на Франклина, защото едната камара ся явява учрѣжденiе, което нѣма никакъвъ противоѣсъ и лесно клони къмъ деспотизмъ. Заедно съ туй Франклинъ твърждавалъ, че президентътъ и висшитѣ чиновници не трѣба да взиматъ плата. Като искавалъ такова мисль, Франклинъ никакъ не подозрѣвалъ, че той ся противурѣчи, защото защищавалъ чиновническата аристокрація, която, разбира ся, немоще да ся примирява съ неговитѣ републикански стремленiя. Ако Франклинъ ся бъркалъ съ своитѣ теократически съображенiя, то все пакъ на практика той билъ патриотъ, и туй доказалъ именно при подписванiето на конвенцията. Франклинъ не одобрявалъ проектътъ; но той усѣщалъ необходимостта да ся установи власть, и въ засѣданiето, опрѣдѣлѣно за подписванiето на конституцията, молилъ да ся прочете писмото му до президентътъ. Въ това писмо той казва:

„Въ конституцията има параграфи, които сега не одобрявамъ; но азъ не съмъ убѣденъ че не ще ся съгласиѣ съ тѣхъ никога. Азъ съмъ живѣлъ дълго и опитътъ мя е накаралъ често да измѣнявамъ мнѣнието си въпроситѣ отъ серiозна важность. Азъ съмъ ся считалъ за правъ, но най-добритѣ свѣденiя и по-дълбоко изучаванiе на въпроситѣ ми показахъ, че азъ съмъ бъркалъ“.

„Ето защо, колкото остарявамъ, толкова повече предпочевамъ да ся сумнѣвамъ въвъ вѣрността на собственото си сжждение и взехъ да уважавамъ мнѣнието на другитѣ. Повечето хора, както и по-голѣмата частъ